

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 386/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROSTONEX, s. r. o., Vieska – Bezdedov 113, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Čičmancom, Advokátska kancelária, Prievozská 14/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžf 27/2016 a jeho rozsudkom zo 7. februára 2017, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 193/2014 a jeho rozsudkom z 2. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROSTONEX, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROSTONEX, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžf 27/2016 a jeho rozsudkom zo 7. februára 2017, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 193/2014 a jeho rozsudkom z 2. decembra 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. apríla 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím Daňového úradu Trenčín, pobočky Považská Bystrica (ďalej len „úrad“) sp. zn. 9312401/5/657920/2014/Danb z 19. februára 2014 bol sťažovateľke určený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie september 2012 vo výške 2 000 € a znížil sa nadmerný odpočet na DPH za toto zdaňovacie obdobie zo sumy 2 546,12 € na sumu 546,12 €. Úrad s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) neuznal sťažovateľke právo odpočítať si DPH v celkovej výške 2 000 € z dodávateľskej faktúry od dodávateľky NDP SLOVAKIA s. r. o. (ďalej len „dodávateľka“), a to konkrétne z jej faktúry č. 20123056 z 28. septembra 2012 so základom dane 10 000 € a s 20 % DPH 2 000 € za dodávku mramorových dosiek v množstve 5 000 kg. Podľa názoru úradu dodávateľka, sťažovateľka a obchodná spoločnosť Real property development, s. r. o., boli v rozhodnom období personálne a ekonomicky prepojené cez osoby spoločníkov a konateľov, obchodná spoločnosť L. K. EURO s. r. o., je rizikovým subjektom, ktorej konateľom bola istý čas i „neexistujúca“ osoba, pričom v súčasnosti je bez konateľa, sťažovateľka neprehľadným skladovým hospodárstvom, skladovaním tovaru viacerých vzájomne personálne prepojených spoločností v jednom sklade vytvorila ekonomické prostredie vhodné na zneužitie práva, tovar na spornej faktúre je špecifikovaný len všeobecne bez konkrétnej špecifikácie (nie je uvedený typ, sortiment, druh, farba, odtieň, povrchová úprava, odolnosť, rozmer, pôvod a pod.), obchodné transakcie medzi sťažovateľkou a dodávateľkou prebehli bez toho, aby došlo k pohybu tovaru (tovar sa stále nachádzal v sklade na Svätoplukovej 14, Púchov), a napriek zvyšovaniu ceny za tovar sťažovateľka od svojho vzniku v roku 2009 vykazuje stratu na dani z príjmu právnických osôb, pričom za celé obdobie vykazuje nulovú daňovú povinnosť.

3. Rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „riaditeľstvo“) sp. zn. 1100306/1/236064/2014/5051 z 20. mája 2014 bolo rozhodnutie úradu potvrdené, a to s poukazom na správnosť skutkových a právnych záverov úradu.

4. Rozsudkom krajského súdu č. k. 13 S 193/2014-27 z 2. decembra 2015 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky podaná proti rozhodnutiu riaditeľstva. Podľa názoru krajského súdu skutkové zistenia a právne závery riaditeľstva a úradu zodpovedajú zásadám logického myslenia a správneho uváženia, pričom sú v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH (§ 49 ods. 1 zákona o DPH).

5. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 27/2016 zo 7. februára 2017, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 3. marca 2017, bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Podľa názoru najvyššieho súdu je nesporné, že úrad vykonal rozsiahle dokazovanie, a preto je potrebné sa s jeho závermi stotožniť. Úlohou dodávateľky bolo len vystavenie fiktívnych faktúr, o čom konateľ sťažovateľky [REDAKOVANÉ] musel mať vedomosť, keďže prostredníctvom neho boli tieto spoločnosti personálne prepojené. Ani samotná fyzická existencia časti predmetného tovaru v sklade sťažovateľky nepreukazuje, že tento tovar dodávateľka naozaj sťažovateľke dodala. Navyše sklad, ktorý používa sťažovateľka, užívajú aj ďalšie spoločnosti vrátane dodávateľky, tovar v sklade nie je jednoznačne označený, nie je teda možné hodnoverne preukázať, že ten-ktorý tovar je práve vo vlastníctve sťažovateľky či inej osoby. Vlastníctvo tovaru nemôže sťažovateľka preukázať ani skladovými kartami, lebo skladovú evidenciu vedie účelovo tak, že jednotlivé skladové zásoby nevykazujú kontinuitu. Nie je úlohou finančných orgánov zisťovať pôvod predmetného tovaru, naopak, je povinnosťou sťažovateľky, ktorá si uplatňuje odpočet DPH na vstupe, preukázať, že predmetný tovar dodal sťažovateľke konkrétny dodávateľ uvedený na faktúre, z ktorej si sťažovateľka uplatňuje odpočet. Sťažovateľka nielenže nepreukázala, že dodávateľka jej skutočne dodala predmetný tovar popísaný na sporných faktúrach, ale práve naopak, úrad rozsiahlym šetrením jednoznačne preukázal, že tento tovar nemohla dodávateľka sťažovateľke skutočne dodať. Dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte, a nie na úrade. Preto daňový subjekt je povinný svoje tvrdenia spoľahlivo preukázať. Ak tak

neurobí (ako je to aj v tomto prípade), nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený.

6. Podľa názoru sťažovateľky úrad, riaditeľstvo, krajský súd, ale aj najvyšší súd nesprávne právne posúdili skutkové okolnosti prípadu a následne nesprávne aplikovali relevantné ustanovenia zákona o DPH, ako aj smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „smernica“), v dôsledku čoho došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru.

Sťažovateľka tak v žalobe, ako aj v odvolaní proti rozsudku krajského súdu poukázala na to, že predložila úradu a riaditeľstvu faktúru č. 20123056 z 28. septembra 2012 od dodávateľky týkajúcu sa nákupu mramorových dosiek v množstve 5 000 kg vo výške 2 000 € s celkovou fakturovanou sumou 12 000 € a s miestom odberu Svätoplukova 14, Púchov, pričom faktúru vystavil [REDAKOVANÉ]. Ďalej predložila faktúru č. 2012084 z 15. januára 2013, ktorou fakturovala obchodnej spoločnosti Real property development, s. r. o., kamenárske práce na chate Donovaly vrátane rezania, leštenia a montáže, okrem iného aj mramorové dosky 83,33 m² = 5 000 kg v cene 12 500 € bez DPH s tým, že materiál bol dovezený motorovým vozidlom Iveco s evidenčným číslom PU [REDAKOVANÉ] za 1 375 € bez DPH.

Podľa sťažovateľky skutkové zistenie riaditeľstva, podľa ktorého mramorové dosky iných spoločností sú bez označenia majiteľa, v dôsledku čoho sa nedalo určiť, ktoré spoločnosti sú majiteľmi konkrétneho tovaru, ale ani to, ktorý tovar patrí sťažovateľke, je zavádzajúci a skresľujúci, lebo v zápisnici o miestnom zisťovaní z 13. augusta 2013 nie je zapísaná skutočnosť, že pracovníčky úradu nemohli identifikovať majiteľov tovaru, ale ani presné množstvo tovaru.

Na účely odstránenia nezrovnalostí, ktoré úrad zistil, sťažovateľka navrhla vypočuť ako svedkov vodiča zabezpečujúceho dopravu tovaru a pracovníkov, ktorí zabezpečovali polozenie kameňa. Podľa názoru úradu a riaditeľstva za predpokladu zaujatosti týchto svedkov by ich výpoveď nemusela byť vierohodná a nemala by význam pre konečné rozhodnutie. Na základe toho úrad a riaditeľstvo dospeli k záveru, že ak by aj svedkovia potvrdili zabudovanie mramorových dosiek tak, ako to tvrdí sťažovateľka, ich výpovede by nevyvrátili vopred naoktrojovaný názor, že došlo k zneužitiu práva zo strany sťažovateľky.

Takýto postup bez vyhodnotenia priameho dôkazu po jeho vykonaní procesným spôsobom treba považovať za arbitrárny, neústavný a nezákonný.

Sťažovateľka namieta, že závery o personálnom prepojení dodávateľky, sťažovateľky a obchodnej spoločnosti Real property development, s. r. o., o rizikosti obchodnej spoločnosti L. K. EURO s. r. o., o neprehľadnom skladovom hospodárstve sťažovateľky skladovaním tovaru viacerých vzájomne personálne prepojených spoločností v jednom sklade, o nedostatočnej špecifikácii tovaru na spornej faktúre, o tom, že nedošlo k pohybu tovaru v rámci obchodnej transakcie medzi sťažovateľkou a dodávateľkou (tovar sa stále nachádzal v sklade na Svätoplukovej 14, Púchov), a o tom, že napriek zvyšovaniu ceny za tovar sťažovateľka od svojho vzniku vykazuje stratu na dani z príjmu a nulovú daňovú povinnosť, treba považovať za rozporné s obsahom dôkazov, ktoré v procese dokazovania úrad vykonal a ktoré si osvojilo aj riaditeľstvo spolu s krajským súdom a najvyšším súdom. Týmito dôkazmi sú zápisnica z miestneho zisťovania č. 9312401/5/105895/2013 zo 16. januára 2013, zápisnica z miestneho zisťovania č. 9900430/5/3771087/2013/Früm z 13. augusta 2013, zápisnica z miestneho zisťovania č. 9104404/5/1952154/2013/Bir z 15. mája 2013 a zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9312401/5/1962013/2013/Sal zo 16. mája 2013. Z odôvodnenia vydaných rozhodnutí sa nedá zistiť, na základe akých ďalších hodnoverných dôkazov všeobecné súdy a riaditeľstvo spochybnili vierohodnosť výpovede svedka [REDAKOVANÉ]. Došlo len ku konštatovaniu nezrovnalostí v predložených faktúrach, čo sa týka ich obsahu, nijakým spôsobom však nespochybnili nenakúpenie a nedovezenie tovaru (pravdepodobne správne má byť „nakúpenie a dovezenie tovaru“, pozn.) do skladu sťažovateľky.

Podľa presvedčenia sťažovateľky všeobecné súdy, ako aj úrad a riaditeľstvo vykonali síce istý rad dôkazov, ale pri ich vyhodnotení prihliadali iba na niektoré z nich (najmä na tie, ktoré svedčili v neprospech sťažovateľky) a len tieto dôkazy boli predmetom ich úvah a hodnotení. Iné dôkazy (svedčiace v prospech sťažovateľky) len konštatovali, ale predmetom úvah a hodnotení vôbec neboli. Vznikol tým stav nepreskúmateľnosti a protiústavnosti rozhodnutí.

7. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti EUROSTONEX, s. r. o.(...), na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4Sžf/27/2016 zo dňa 07. februára 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 13S/193/2014-27 zo dňa 02. decembra 2015 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 13S/193/2014-27 zo dňa 02. decembra 2015 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4Sžf/27/2016 zo dňa 07. februára 2017 zrušuje a vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti EUROSTONEX, s. r. o.(...) priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť advokátovi JUDr. Pavlovi Čičmancovi, so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava(...).“

II.

8. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 27/2016 zo 7. februára 2017 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 13 S 193/2014-27 z 2. decembra 2015. Podľa názoru najvyššieho súdu, aby mohol byť pri dodaní tovaru uplatnený odpočet DPH, nestačí len vyhotovenie faktúry s náležitosťami, ale musí dôjsť aj k preukázaniu reálneho, faktického dodania, ktoré musí byť rovnako materiálne preukázané. Tieto dva druhy preukázania musia byť splnené kumulatívne. Dôkazné bremeno v takomto prípade zaťažuje daňový subjekt, ktorý musí preukázať splnenie formálnej, ako aj materiálnej podmienky. Daňový subjekt má povinnosť preukázať faktúry, resp. iné dokumenty, na základe ktorých si uplatňuje odpočet DPH. Tieto preukázané listiny sa musia zhodovať so skutočne realizovanými plneniami. Preukázanie samotnej faktúry je dostačujúce iba v prípade, že je nepochybne preukázateľná zhoda údajov uvedených vo faktúre s reálnym plnením. Doklady musia byť vystavené na reálnom materiálnom podklade, pričom údaje v nich musia byť aj ako právna skutočnosť reálne preukázateľné. Ak správca dane s prihliadnutím na objektívne skutočnosti zistí, že právo na odpočet DPH sa uplatňuje neoprávnene (spôsobom pokúšajúcim sa obísť zákon), subjektu právo na odpočet DPH zamietne. Uvedené vyplýva z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie, ale aj zo smernice.

Je nesporné, že úrad vykonal rozsiahle dokazovanie, s ktorého závermi sa najvyšší súd stotožňuje. Je zjavné, že úlohou dodávateľky bolo len vystavenie fiktívnej faktúry na predmetný tovar, o čom [REDAKOVANÉ] ako konateľ sťažovateľky musel mať vedomosť, lebo jeho osobou boli tieto spoločnosti personálne prepojené.

Tovar je na faktúre špecifikovaný veľmi široko, chýbajú základné údaje ako typ, farba, odolnosť a podobne. Obchodné transakcie medzi sťažovateľkou a dodávateľkou prebiehali bez toho, aby došlo k pohybu tovaru. Obchodná spoločnosť L. K. EURO s. r. o., od ktorej mala dodávateľka tovar nadobudnúť, je rizikovým subjektom, ktorý v čase uskutočnenia obchodu nemal žiadnych zamestnancov, žiadne kancelárske, prevádzkové ani skladové priestory, žiadne vybavenie a navyše ani konateľa. O jej nefunkčnosti svedčí aj jej súčasný stav, keď nemá konateľa, pričom posledným konateľom bola neexistujúca osoba.

Samotná fyzická existencia časti predmetného tovaru v sklade sťažovateľky nepreukazuje, že tento tovar jej reálne dodala dodávateľka. Navyše sklad, ktorý používa sťažovateľka, užívajú aj ďalšie spoločnosti vrátane dodávateľky. Tovar v sklade nie je jednoznačne označený, nie je teda možné hodnoverne preukázať, že ten-ktorý tovar je práve vo vlastníctve sťažovateľky či inej osoby. Vlastníctvo tovaru nemôže sťažovateľka preukázať ani skladovými kartami, lebo skladovú evidenciu zásob vedie účelovo tak, že jednotlivé skladové zásoby nevykazujú kontinuitu. Treba zdôrazniť, že nie je úlohou správnych orgánov zisťovať pôvod predmetného tovaru. Je povinnosťou sťažovateľky, ktorá si uplatňuje odpočet DPH na vstupe, preukázať, že predmetný tovar jej dodala dodávateľka uvedená na faktúre. V danom prípade sťažovateľka nielenže nepreukázala, že dodávateľka jej reálne dodala predmetný tovar popísaný na faktúre, ale práve naopak, úrad rozsiahlym šetrením jednoznačne preukázal, že predmetný tovar dodávateľka nemohla sťažovateľke reálne dodať.

Rozsudok najvyššieho súdu bol právnomu zástupcovi sťažovateľky doručený 3. marca 2017 (vyplýva to z kópie doručanky, pozn.).

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

11. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 193/2014 a jeho rozsudku z 2. decembra 2015, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka právo podať odvolanie proti rozsudku krajského súdu aj využila.

12. Sťažnosť v časti smerujúcej pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžf 27/2016 a jeho rozsudku zo 7. februára 2017 treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Sťažovateľka namieta nesprávne skutkové a právne závery úradu, riaditeľstva a všeobecných súdov. Vyplýva to jednak z nedostatočného dokazovania (niektoré dôkazné návrhy sťažovateľky smerujúce k výsluchu svedkov neboli vykonané), ale tiež z nesprávneho (jednostranného) vyhodnotenia vykonaných dôkazov (keďže sa prihliadlo len na tie dôkazy, ktoré boli v neprospech sťažovateľky). Tieto nesprávne skutkové závery vyústili napokon podľa sťažovateľky do nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Podľa názoru ústavného súdu sú skutkové a právne závery najvyššieho súdu úplné, dostatočne jasné, ale aj presvedčivé. Nijaké známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazujú. Skutočnosť, že sťažovateľka má odlišný názor, sama osebe nezakladá porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné, že formulácia rozhodujúcich námietok sťažovateľky sa nesie vo všeobecnej rovine. Konkrétne napríklad sťažovateľka poukazuje na celý rad zápisníc z miestneho zisťovania a z ústneho pojednávania, na ktoré sa podľa nej pri rozhodovaní neprihliadalo a ktoré sú rozporné so závermi, ku ktorým správne orgány a všeobecné súdy dospeli. Pritom nijako neuvádza, aké konkrétne skutočnosti či okolnosti vyplývajúce z označených listinných dôkazov neboli pri rozhodovaní vzaté do úvahy. Navyše žiaden z týchto listinných dôkazov nebol ani ústavnému súdu predložený (k sťažnosti boli totiž pripojené iba rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu).

Za uvedeného stavu treba argumentáciu sťažovateľky považovať za príliš všeobecnú, teda za takú, ktorá neumožňuje konkrétne preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov. K tomu treba dodať, že nie je úlohou ústavného súdu „domýšľať si“, aké konkrétne skutočnosti a okolnosti mala sťažovateľka na myslí. Bolo totiž jej úlohou v podanej sťažnosti tieto konkrétne uviesť a doložiť.

16. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017